

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΛΑ

Ο ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Ο ξάδερφός μου Έβεραρντ Κίγγ, όταν επέστρεψε από τη Βραζιλία, όπου έλειπε δεκατέσσερα χρόνια, αγόρασε ένα μεγάλο κτήμα στο Κλίπτον, που απέχει αιθροδρομικώς τέσσερες ώρες απ' το Λονδίνο. Στη Βραζιλία ο ξάδερφός μου είχε κάνει μεγάλη περιουσία. Όταν εγκατεστάθηκε στην έξοχη βίλλα της Κλίπτον, μούγραψε και με προσέβαλεσε να πάω εκεί να περάσω μαζί του μερικές μέρες. Λέχτηχα με χαρά την πρόσκλησή του, γιατί βρισκόμουν σε οικονομικές δυσχέρειες την εποχή εκείνη και είχα σκεπτόμενα να τον παρακαλέσω να με συνδράμη. Είπ' αλήθεια πως θάτανε φρισιώτερο ν' αποταθώ γι' αυτό στο θείο μου λόρδο Σούθγουορν, με τον οποίο σχετιζόμουν πολύ περισσότερο, παρά στον Έβεραρντ Κίγγ, που είχε να με δει απ' τον καιρό που ήμουν δεκα χρονών παιδί. Ο θείος μου όμως ήτανε τσομερά φιλάργυρος και ήξερα πως μ' αυτόν δεν θά μπορούσα να καταφέρω τίποτα, αν και ήμουν γενειός πληρομόος του.

Έτσι λοιπόν, εν' ανοιξιάτιο μεσημέρι, έβησα στο Κλίπτον. Απ' τον άμαξά που με πήγε στη βίλλα του, έμαθα πως ο ξάδερφός μου αν και δεν είχε ούτε βξη μήνες στο Κλίπτον, είχε γίνει κίολας ένας από τους προύχοντες της μικράς αυτής πόλεως. Είχε κάνει δωρεές στά σχολεία, στά θοφανοτροφεία, και σ' όλα τα δημόσια και ιδιωτικά φιλανθρωπικά ιδρύματα. Με λίγα λόγια, ή άφιξίς του στο Κλίπτον είχε γίνει σ' όλους αίσθητή, τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν όλοι.

Όταν έβησα στη βίλλα του, είδα τον ξάδερφό μου να με περιμένη στην εξώπορτα. Με υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά και με περιποιήθηκε εξαιρετικά.

Τάπονεμα, ο ξάδερφός μου μούπε πως είχε φέσει απ' τη Βραζιλία πολλά και διάφορα παράξενα ζώα. Η ζωολογία, καθώς κατ'άλλα, τον ενδιέφερε ιδιαίτερος. Είχε μανία με τα ζώα και είχε φέσει από τη Βραζιλία κάθε λογής άγρια των τροπικών χωρών και της Νοτίου Αμερικής, ζώα παράξενα και σπάνια που μονάχα σέ ζωολογικούς κήπους μπορούσε να βρεθούν. Με μεγάλη μου έκπληξη, τον άκουσα να μου λη πως τα ζώα αυτά τάδε εγκαταστήσει εκεί κοντά, σ' ένα γήπεδο πίσω απ' το σπίτι του, που τότε κάνει σαστό ζωολογικό κήπο. Αργότερα, μού πρότεινε να με πάη να τά δω.

Πίσω από το σπίτι του άπλωνόταν πράγματι ένα γήπεδο εκτάσεως άσχετα μεγάλης. Εκεί ο ξάδερφός μου είχε εγκαταστήσει τα ζώα που ήφερε απ' τη Βραζιλία. Τους είχε κάνει κτίρια ειδικά, τους είχε στιάξει κλουβιά, τους είχε κάνει χίλια δυο πράγματα. Ήταν εκεί μέσα ελάφια, τσαρκάδια, άντιλόπες, άγριοχοιροί, και κάθε λογής παράξενα ζώα και πουλιά. Με έκπληξε ιδιαίτερος το πλήθος των παπαγάλων με τά όρατα χρώματα. Όταν του φανέρωσα την έκπληξί μου γιά την ποικιλία του χρώματος των παπαγάλων ο ξάδερφός μου μούπε:

— Έλα τώρα να σου δείξω

...Τις λησασμένες κοταγές του ξάδερφου μου που άνοιχε τη μαγειρεία του...

ζάτι ακόμα θοραϊότερο και πολύ σπανιότερο απ' ζαυτά.

Μ' αυτά τά λόγια, ο ξάδερφός μου μ' έμπασε πάλι μέρ' στο σπίτι, και με άδηγησε σ' ένα στενομαζο διάδρομο, που κατέληγε σ' ένα βαρειά σιδερένια πόρτα ή όποία είχε στη μέση ένα μικρομζο παραθυράκι. Ο ξάδερφός μου τάνοιξε και μούπε να κοιτάξω μέρσα. Κότταξα και είδα μιά μικρή κάμαρα, που την έφωτιζε ένας στενομαζος και σιδερόφραχτος φεγγίτης. Σαπλωμένος στον ήλιο ποήμτανε απ' το φεγγίτη, είδα έναν πελώριο μαύρο γάτο. Ήτανε μεγάλος όσο σχεδόν μιά τίγρη, ή τριχα του όμως ήτανε μαύρη και γυαλιστερή σαν του γάτου. Το ζώο αυτό ήταν τόσο όμορφο και τόσο παράξeno, που στάθηχα και τό θαύμαζα.

— Αυτόν τον γάτο τον έχω από μικρό, μούπε ο ξάδερφός μου. Έδω και τέσσερα χρόνια δεν ήτανε παρά ένα μικρό μαύρο γατάκι, με μικρά κίτρινα κατάκια. Και τώρα... κούτα το... Είδες ποτέ σου θοραϊότερο ζώο; Το άγόρασα στο Ρίο Νέγρο, σ' ένα χωριό της Βραζιλίας. Είπ' ένα είδος που έχει μονάχα ύπαρξη. Κατώρθωσαν οι ύθαγενείς να τον πιάσουν άφοδ σποτώσανε σ' ένα δάσος τη μητέρα του, που μπόρεσε όμως προτού την πιάσουνε να φάη δυο άπ' αυτούς. Είπε πολύ άγριο ζώο, και άιμοβόρο όσο λίγα ζώα της γης. Και τώρα που ο βραζιλιανός άγριογάτος του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου φέρεσε, ο δικός μου είναι ο μόνος που βρισκεται στην Αγγλία. Επειδή τον έχω από μικρό, μ' έχει συνειθίσει και μαζί μου είν' εντελώς ήμερος. Είπε ήμερος και θά με ή ήμερος, όσπου να δοκιμάση ζωντανό αίμα! Έτσι συμβαίνει άλλωστε και με τά λεοντάκια και με τις τίγρεις και μ' όλα τά θηρία. Όσο ήμερα κι' αν είναι, άμα μιά φορά δοκιμάσουν ζωντανό αίμα, ζυπούννε μέσα τους τάγρια τους ένστικτα. Κι' όποιον δούν μπροστά τους, του ρίχνουνται.

Στό βάθος της μικρής κάμαρης που χρησιμοποιε για κατοικία του άγριογάτου, ήταν ένα μεγάλο κλουβί, με χοντρά σιδερένια κάγκελα, που φτανε ως το φεγγίτη σχεδόν, ως τό ταβάνι. Ήταν άνοιχτό. Άκουσα τότε τον ξάδερφό μου να φωνάζη:

— Τόμ, στό κλουβί σου!

Πειθήνιος, ο άγριογάτος μπηξε άμέσως στό κλουβί του. Ο ξάδερφός μου έκανε τότε ένα βήμα προς τάριστερά, έπιωσε μιά

Ο φεγγίτης ήταν πολύ κοντά, άκριβώς μπροστά μου...

μανιβέλλα ποίταν έκει δίπλα, στον τοίχο, κι' άρχισε να τη γυρίζει. Είδα τότε το κλουβί να κλείνει. Μιά σειρά από χορτά σιδερένια κάγκελα προχώρησε και του έφραξε τ' άνοιγμα. Συγχρόνως ο ξάδερφός μου άνοιξε την πόρτα του δωματίου του γάτου. Μπήγαμε μέσα μαζί κι' έτσι πρόσεξα να θαυμάσω κι' από πειρό κοντά το όμοιο ζώο μέσα στο κλουβί του. Όταν βγήκαμε έξω, ο ξάδερφός μου γύρισε πάλι τη μανιβέλλα, και το κλουβί άνοιξε. Τότε ο ξάδερφός μου άνοιξε πάλι με προσοχή την πόρτα και μπήκαμε μέσα. Είδα τον άγριόγατο να βγαίνει απ' το κλουβί του και να τριβή το κεφάλι του και τα πλευρά του στα πόδια και στα χέρια του ξαδερφού μου, όπως άκριβώς κάνουν ή γάτες. Σε λίγο βγήκαμε πάλι έξω και την ίδια στιγμή ήθε ένας ύπνηρέτης, μ' ένα μεγάλο κομμάτι κρέας καρφομένο σ' ένα τεράστιο πηρούνι. Μόλις το είδε ο άγριόγατος σηκώθηκε κι' άρχισε να γυρίζει ανήσυχα στο κλουβί του. Έδειξε τάσπρα μυτερά του δόντια, τα μεγάλα κίτρινα μάτια του άστραφταν. Όταν ο ύπνηρέτης τούδωσε το κρέας, έπεσε πάνω του κι' άρχισε να το καταβροχθίζει λαίμαργα, σηκώνοντας κάθε τόσο το ματωμένο μουσούδι του προς το μέρος μας. Άφου τελείωσε το φαί του, τράωσε πάλι σε μία γωνία του κλουβιού του. Έμειν' ήφιασε τότε γιατί είχα φτάσει κιολας ή ώρα για τ' οτάί.

Το βράδυ, μετά τ' ο φαγητό, άποστάσιμα να πάω στον ξάδερφό μου, με τρόπο, για τις στενοχώριες μου. Μόλις μάκουσα, ο ξάδερφός μου φάνηκε πρόθυμος να με συνδράμη. Άρχισε να με ρωτάει για τίς ύποθέσεις μου, κι' έτσι άρχισα κι' εγώ να τού έλεγο λεπτομερώς την κατάσταση μου.

Έν τώ μεταξύ, ο καιρός είχε χαλάσει. Έβροχε, και σύννεφα μεγάλα είχαν σκεπάσει τον ουρανό. Τέλος, κατά τις δέκα τη νύχτα, έξεπασε ή καταιγίδα. Η βροχή έπεφτε έξω με τ' ασή, ή άστραψη διεδεχοντο ή μία την άλλη, και ή βροντές έστράνταζαν διαρκώς τα τέταμα των παραθύρων. Ο ξάδερφός μου μάκουσε προσεχτικά. Σε λίγο όμως πρόσεξα πως είχα άλλοτ' ο νού τού. Άξαφνα σηκώθηκε και μουπε :

— Πρέπει να πάω μία στιγμή να ιδώ τι κάνει ο γάτος μου. Γιατί όταν ο καιρός είναι τέτοιος, άγριεύει. Το σφύριγμα του άέρα, ή λάμψεις της άστραλης, και τα μπουκωνητά τόν θρεθίζουν. Πρέπει να πάω να ιδώ τι γίνεται. Έρχομαι μαζί μου :

Τόν άκολούθησα πρόθυμα.

Μπήκαμε στο διάδρομο πούχαμε πάρει και τ' άπόγευμα και φτάσαμε στην πόρτα με τ' παραθυράκι. Ο ξάδερφός μου πήρε από κάπου έκει κοντά ένα φανάρι, τάναψε και νιτίζαμε μέσα απ' τ' παραθύρο. Ο άγριόγατος ήτανε κλεισμένος στο κλουβί του. Άνοιξε τότε ο ξάδερφός μου τη σιδερένια πόρτα του δωματίου και μπήκαμε κι' οι δύο μέσα. Ο γάτος βρισκότανε στην ίδια θέση που τόν είχαμε άφισει τάπογευμα. Δεν κοιμότανε όμως. Η κακοζαίρια τόν είχε άνησυχεί. Κουνούσε θυμωμένα την όψη του και τα μάτια του βγάζανε περιέργες προσηνωπές λάμψεις.

— Είπε άνησυχος, μουπε ο ξάδερφός μου. Θά τού δώσω ένα κομμάτι κρέας να φάη για να ήσυχάση.

Μ' αυτά τ' λόγια, ο ξάδερφός μου άκούμησε κάτω τ' ο φανάρι που κρατούσε, κι' έφυγε. Τόν άκουσα να κλείνει πίσω του την σιδερένια πόρτα κι' έναν παρήνεο μεταλλικών ήχο που δεν τόν είχα άκούσει πριν και που μ' έκανε να νοιώσω μιá αναταραχία. Δεν έβρω γιατί, έννοιωσα ένα παρήνεο αίσθημα τρόμου. Δοκίμασα τότε ν' άνοιξω την πόρτα και να βγω έξω. Μά δεν πρόσεξα, γιατί από μέσα ή πόρτα δεν είχα χερούλι. Ήμουν έτοιμος να φωνάξω τόν ξάδερφό μου, όταν άξαφνα, τόν άκουσα να γυρίζει απέξω τη μανιβέλλα ! Με φρίκη, είδα τ' κάγκελα του κλουβιού να νινούναι και τ' ο κλουβί ν' άνοιξη. Σε λίγο, ήταν ολάνοιχτο. Δέ είχα τ' ο θάρος να φωνάξω... Ο βραχιλιανός άγριόγατος ήταν έλευθερος, κι' εγώ στη διάθεσί του !

Όπωςδηποτε ο γάτος δεν κουνήθηκε απ' τη θέση του. Έγώ μιν ζέροντας τι να ύποθέσω κι' αυτό που μουζανε ο ξάδερφός μου έμεινα καρφομένος στη θέση μου. Άκουσα τότε άξαφνα ένα σατανικό γέλοιο και νιτταζε κατά την πόρτα. Στο παραθύρακι, είδα το πρόσωπο τού ξαδερφού μου. Με νιτταζε και γελούσε !... Πρωτ' οφρατάσα να τού μιλήσω και να τόν ρωτήσω τί έκανε, έφυγε. Άκουσα τ' αβημάτα του να σβήνουν και να γίνονται στο διάδρομο. Σε λίγο, άκουσα πάλι μιá μακρονή πόρτα να κλείνη και τις άγοιες, λυσσοσπένες κραυγές τού ξαδερφού μου που απεινάχουν απ' τ' ο διάδρομο τη μαγειρισά του.

Κατόπιν έγινε άπόλυτη σιωπή... Άρχισα να σκέπτομαι τι μπορούσα να κάνω για να γλυτώσω. Τό να φωνάξω βοήθεια μου φαινόταν άνώφελο.

Άπό την πόρτα δεν μπορούσα να βγω. Τόχα δοκίμασι κι' ήταν άδύνατο. Ούτε κι' από τ' παραθυράκι της πόρτας δεν μπορούσα να φύγω, γιατί ήταν πολύ μικρό. Άπ' τ' φεγγίτη ούτε, γιατί ήτανε φραγμένος με σιδερένια κάγκελα. Πρόσεξα όμως ότι ο τοίχος ήτανε πολύ χορτάς και τ' ο περβάζι τού φεγγίτη άρκετά φαρδύ. Κατάλαβα άμέσως πως τ' ο καλύτερο πούχα να κάνω ήτανε ν' ανεβώ κει πάνω και να κάτσω. Εύτυχως ο φεγγίτης ήτανε

κοντά άκριβώς μπροστά μου. Δεν θάμουν βέβαια άσφαλής έκει, άλλα τούλάχιστο δέ θάμουναι και όλη την ώρα μπροστά στο τρομερό θηρίο. Άποφάσιμα λοιπόν ν' ανεβώ. Πολύ ψηλά δεν ήταν. Προσπαθώντας πρώτα να κάνω όσο μπορούσα λιγώτερες κινήσεις, μαζεύτηθα κι' ετοιμάστηθα να πηδήσω. Όταν ήμουν πειά έτοιμος, νιτταζε τ' ο γάτο. Δεν είχα κουνηθεί απ' τη θέση του. Αυτό μουδωσε θάρος, και πηδήσα. Πιάστηθα απ' τ' αίσια του φεγγίτη και σε μιá στιγμή ήμουν άπάνω. Ο κρότος πούχανε ξάφνησε τ' ο γάτο, γιατί τόν είδα να με νιττάη και να μουγκρίζη ύπόκοφα. Φαίνεται όμως ότι νιτταζε, γιατί δεν κουνήθηκε. Άπεναντίας, έκλεισε τα μάτια κι' άποκοιμήθηκε.

Σε λίγο, δεν έβρω γιατί, τ' ο φανάρι πούχε άφισει μέσα ο ξάδερφός μου έσβυσε. Κι' έμεινα μόνος μου με τ' ο θηρίο στο σκοτάδι.

Οι όφες περνούσαν, άργα και σιωπηλά. Βυθίστηθα σε σκέψεις. Γιατί μου τούχανε αυτό ο ξάδερφός μου ; Ήταν φανερό πως είχε σκοπό να με έξαναη ! Γιατί όμως ; Τι τούχα κάνει ; Ποιός ήταν ο σκοπός του ; Μυστήριο !...

Ήθεσσαν έτσι τρεις τέσσαρες ώρες. Σ' όλο αυτό τ' ο διάστημα τ' ο θηρίο δεν είχα κουνηθεί απ' τη θέση του. Κοιμότανε... Άκουσα από σκοτάδι τη βαρεία και βαθείά άνανοχη του. Σε λίγο θά ξεημερώνε... Άρχισα πάλι να φοβάμαι και να σκέπτομαι τί θάκανα όταν τ' ο θηρίο θά ξεπνούσε. Πάνω στον φεγγίτη, δεν ήμουναι μιν σε άμεσο κίνδυνο, δεν ήμουν όμως και άσφαλισμένος.

Τέλος άρχισα να ξεημερώνη και ένα άδύνατο σταχί φως άπλόθηκε στη φλαχέ μου, τ' ο χέρι μου έφτανε ως τ' σιδερένια κάγκελα που σηματούζαν την πόρτα τού κλουβιού τού άγριόγατου. Δοκίμασα αν μπορούσα να τ' ο σπρώξω, σε τρόπο που να κλείνει πάλι τ' ο γάτο στο κλουβί του. Πρώς μεγάλη μου έπληξη, είδα ότι, στο σπρώξιμό τού χεριού μου, ύποχώρησαν, πολύ εύκολώτερα μάλιστα απ' ότι περμένα. Αυτό μουδωσε θάρος. Ο κρότος όμως πούχανε ζύπνησε τόν άγριόγατο και τόν έκανε να βγη απ' τ' ο κλουβί του. Άρχισα να κίνη βόλτες κάτ' απ' τ' ο φεγγίτη και να με νιττάη κατάματα ! Ήταν έτοιμος να πηδήσει άπάνω μου και να μού έπιτεθή. Μοίθε τότε στο κεφάλι ένα τολμηρό σχέδιο. Άποφάσιμα να κλειστώ εγώ στο κλουβί, άφίνοντας τόν άγριόγατο έξω.

Κι' άμέσως με μιá άπότομη κίνηση, έβγαλα τ' ο σακκάκι μου, τούρηξα τ' ο κεφάλι τού γάτου για να τόν τάλισω, πηδήσα κάτω, κώθησα στο κλουβί, και κλειστήκα μέσα. Τη στιγμή όμως που τραβούσα τ' ο κάγκελο για να κλείσω τ' ο κλουβί, ο γάτος άπληλλήη απ' τ' ο σακκάκι μου, ώρησε προς τ' ο μέρος μου, έβωσε τ' ο μπροστινο του ποδι στο κλουβί, και μουζανε με τ' ο τρομερά τόν γούγιά μιá βαθείά πληγή στ' άριστερό πλευρό. Αυτό όμως δέ μ' ανησύχησε πολύ γιατί είχα κλεισθεί στο κλουβί κι' ήμουναι τώρα άσφαλής. Σαπλώθηκα τότε χέμο, στάχρα που σκεπάσανε τ' ο πλακώστουρο πάτωμα τού κλουβιού, για να ξεκουραστώ. Η πληγή μου ήταν όμως βαθεία, και τ' ο αίμα πούτρεξε άφθονο μού προσενούσε μιγύλη ξέάντληση. Βυθίστηθα έτσι σ' ένα βαθύ ύπνο, πούμοιαζε μάλλον με λιποθυμία. Σάν σε ύνερο, θυμάμαι πως είδα τ' ο γάτο να γλύφη τ' ο νύχια του, τ' ο βαρμένα κόκκινα απ' τ' ο αίμα μου, μουγκρίζοντας παρήνεα...

Άργότερα, σάν σε ύνερο πάλι, θυμάμαι πως άκουσα της σιδερένια πόρτα ν' άνοιξη και να ξανακλείνη. Συγχρόνως έφτασε στ' αυτία μου μιá φωνή τρόμου. Τη γνώρισα άμέσως. Ήταν ή φωνή τού ξαδερφού μου. Άμέσως άνοιξα τα μάτια μου. Είδα τόν ξάδερφό μου κωλημένο στον τοίχο. Άπέναντί του, είδα τόν τελόγιο γάτο. Ήταν τρομερά άγριεύμενος. Είχε συσπειρωθεί, είχα μαζευτεί και ήταν έτοιμος να τού ριττή...

Τότε θυμήθηκα τ' ο λόγια που μουχε πει την άλλη μέρα ο ξάδερφός μου :

— Είπε ήμερος μαζί μου, και θά μείνη ήμερος όσπου να δοκιμάση ζωντανό αίμα. Έτσι σημαίνει μ' όλα τ' άγρια θηρία. Όσο ήμερα κι' αν είναι, αίμα μιá φορά δοκιμάσανο ζωντανό αίμα, ζυπνούνε μέσα τους τάχρα τούς ένστιχτα. Κι' όποιον δούν μπροστά τους τ' ο ρίχνονται άγρια...

Μ' ένα ύπόκοφο μουγκρητό, ο άγριόγατος πούχε δοκιμάσει προ όλίγου τ' ο ζωντανό αίμα της πληγής που μουζανε στο πλευρό, ρίχτηκε πάνω στον ξάδερφό μου. Τό θέαμα ήταν τρομερό...

Έκλεισα τα μάτια μου μιá άνοχη τ' ο θόρυβο μιás άπεγνωσμένης πάλης, που δε βάστηξε και πολύ. Όταν άνοιξα τα μάτια μου είδα, χέμο στο πάτωμα, έναν ζώζινο και άφοφο σπορό αίματομένων σαρκών ! Ήσαν τ' ο λείψανα τού ξαδερφού μου. Σε μιá γωνία, ο τελόγιος γάτος, βουτηγμένος στα αίματα, έπαίξε μ' ένα μεγάλο κομμάτι ανθρώπινο κρέας. Στο θέαμα αυτό, ή αίσθήσεις μου μ' έγκατέλειψαν πάλι...

Όταν συνήλθα, βρισκόμουναι ακόμα στην έπαυλι τού ξαδερφού μου, ήμουν όμως έαλωμένος σ' ένα κρηβάτι. Μόλις άνοιξα τ' ο μάτια μου, είδα μπροστά μου μιá νοσοκόμο και δύο απ' τούς ύπνηρέτες τού ξαδερφού μου. Και να τι μού διηγήθηκε τότε ο ένας

Βγάζανε και μέσα άναόθητο απ' τ' ο κλουβί.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΕΣ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ... ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Θά θυμάστε, όλοι, τὸ τραγικό ναυάγιο τῆς «Λουζιτάνιας». Τὴ στιγμή, λοιπόν, πού τὸ πλερωτικόνίε άρχισε νά βουλιάξει, ἐπάνω στό κατάστρωμά του εὐρίσκοντο δύο Ἑβραίοι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θρηνοῦσε ἀπελπισμένα.

— Τί κάνεις ἔτσι, καϊμένε Σολομών; τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄλλος γιά νά τόν παρηγορήσῃ. Μήπως ... εἶνε δικό σου τὸ πλοιο; ...

Μιά μέρα, ὁ Θεός συνήγησης στόν Παράδεισο ἕναν καθολικό, ἕναν διαμαρτυρούμενο, κι' ἕναν ἑβραίο.

— Θά δώσω στόν καθένα σας ὅτι μοῦ ζητήσῃ, εἶπε. Σύ, διαμαρτυρούμενε, τί θέλεις;

— Ἐγὼ Κύριε; ... Τὴν δύναμι.

— Στήν χαρίζω; πάρ' τὴν! Ἄμ' ἐσύ ... εῤώτησεν ὁ Ὑψιστος τὸν καθολικό.

— Ἐγὼ κύριε θά ἤθελα ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου.

— Χάρισμά σου. Στο δίνο ὄλο... Ἐσύ, Σαμουήλ, τί θά μοῦ ζητήσῃ, εῤώτησε τέλος τὸν ἑβραίο.

— Ἐγὼ Κύριε; Τίποτε... Θά σέ παρακαλοῦσα μόνο νά μοῦ δώσῃς... τὴ διεύθυνση τοῦ Καθολικοῦ! ...

Λίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἤγταν τῆς Γερμανίας, δύο Ἑβραίοι τῆς Βαρσοβίας, βγαίνοντας ἀπ' τὴ Συναγωγή, κουβέντιαζαν μετὰ τὸν τους:

— Ξέρεις, λοιπόν, ἕνα πρᾶγμα, καϊμένε Μεντελέ; ... Ὁ Μωϋσῆς ἦταν ἕνας παληάνθρωπος, ἕνα γουροῦνι! ...

— Τοελλάθης; Τί λόγια εἶν' αὐτὰ πού λές γιά τὸν μεγάλο μας Μωϋσῆ;

— Ἄκουσε με τί σοῦ λέω! Ὁ Μωϋσῆς φέρθηκε σάν γουροῦνι!

— Γιά ποιο λόγο;

— Ρωτᾶς τὸ λόγο!; Τί τὸν ἀνάγκαζε, σέ παρακαλῶ, νά διαβῇ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα; Δέν καθόταν στ' αὐτὰ του, κεῖ κάτω στήν Αἴγυπτο; ...

— Καί γιατί;

— Πῶς «γιατί»; ... Μά, ἡλίθιε, ἂν εἶχαμε μείνει στήν Αἴγυπτο ἀπὸ τότε, ἀντί... τὸν χάρτινον μάρκον μας πού δέν ἀξίζουν τίποτε θάχαμε σήμερα τοῦ κόσμου τίς ἔγγλέζικες λίρες! ...

ἀπ' αὐτοὺς:

Κατὰ τίς ἐξῆ τὸ πρωί, ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ ἀκούσε φωνές στό δωμάτιο ποῖταν τὸ κλουβί πού ὁ κυριός του εἶχε τὸν ἀγριογάτο, κι' ἐγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του. Ἐτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ καί κούταξε ἀπ' τὸ παραθυράκι. Εἶδε τότε ἐμένα μὲν λιπόθυμο καὶ κλεισμένο μέσα στό κλουβί, καὶ τὸν ἀγριογάτο ἐλευθεροῦ νά ροκανίζει ἕνα φριχτὰ παραμορφωμένο ἀνθρώπινο σῶμα, πού κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν τὸ σῶμα τοῦ κυρίου του. Εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες, καί, σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς σιδερένιας πόρτας ἐπυροβόλησαν τὸ φοβερὸ ἀγριογάτο καὶ τὸν ἐκόκτωσαν. Πῆρναν τότε τὸ πτώμα τοῦ κυρίου τους, πού δέν εἶχε μείνει οὔτε τὸ μισό, καὶ βγάλανε καί μένα, ἀνασθητο, ἀπ' τὸ κλουβί. Φέρνανε γιαιτό καὶ νοσοκόμο, κι' αὐτοὶ περικοπιθῆσαν τὴν πληγῇ μου, πού ἦτανε πολὺ σοβαρῶτερη ἀπ' ὅτι εἶχα νομίσαι...

Ἐὰν αὐτὰ ποὶ συνέβησαν ἦσαν σκεπτικὸν μυστήριον γι' αὐτοὺς. Ἐγὼ ὅμως δέν ἄγνησα καὶ πολὺ νά μάθω τί εἶχε συμβαῖ. Γιά πολὺν καιρὸ, ἡ κατάσταση μου δέν μοῦ ἐπέτρεπε νά φύγω. Κι' ἔτσι ἔμεινα πάνω ἀπὸ δύο μῆνες ἐκεῖ. Τέλος, ὁ γιαιτρός μοῦλε πὼς μποροῦσα νά πάω σπῆτι μου.

Ἐταν ἔφτασα στό Λονδίνο, ἔμειθα γρήγορα μὲ ποιο σκοποῦ μοῦχε στήσει τὴν παγίδα αὐτὴ ὁ ξάδερφός μου. Τὴν ἰδία μέρα δηλαδή πού μ' ἔφερεε στόν ἀγριογάτο γιά νά με κατασπαράξῃ ὁ θεός μες λόφους Σουίθerton βροῦθηκε σταγαλλισμένος στήν κάμαρά μου. Στὴν ἀνάκριση, ἀπεκαλυφθῆ ὅτι ὁ θαλαμηπόλος τοῦ θεοῦ μου, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη κι' ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ δράστης τοῦ σταγαλλισμοῦ εἶχε τακτικὴ ἀλλοιογραφία μὲ τὸν ξάδερφό μου. Καί τότε κατάλαβα... Ἐπειτ' ἀπὸ μένα, ὁ ξάδερφός μου ἦταν ὁ πωλιτὸς κατὰ σειρὰν φυσικὸς κληρονόμος τοῦ θεοῦ μου. Σχέφθηκε λοιπόν νά με ξεκαίῃ. Ἄν πετύχαινε τὸ σκεδῖο του, θά ἔφευγα ἐγὼ ἀπ' τὴ μέση καὶ θά κληρονομοῦσε αὐτὸς τὸ θεο μου. Λέ σκεφτηκε ποτὲ πὼς μποροῦσε ν' ἀποκαλυφθῇ ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὸ θαλαμηπόλο τοῦ θεοῦ καὶ πὼς θά τὸν υποκινηθῶνοσαν γιά τὸ θάνατό μου. Ἐὰ φαινόταν ἀπλῶς πὼς εἶχα πάει μόνοσ μου, νά ἰδοῦ τὸ γάτο, δέν εἶχα προσέξει πὼς ἦταν ἐλευθερος, ἐξὼ ἀπ' τὸ κλουβί του, καὶ τὴν εἶχα πάθει. Κι' ἔτσι θά ἦταν ἐν τάξει. Τὰ πρᾶγματα ὅμως δέν ἔγιναν ἔτσι. Στάθιμα ἐγὼν ταχερότερος ἀπ' αὐτόν, καὶ τὴν ὄρα πούρθε νά δῆ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀτιμίας του πιάστηκε ὁ ἴδιος στήν παγίδα ποῖχε στήσει γιά μένα...

Κένεν Ντεϋλ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ντ' Ἀννούνταιο κι' ὁ Ποετᾶστρος

Ἐνας νεαρός ποετᾶστρος ἀκούγοντας νά γίνεται τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ ντ' Ἀννούνταιο, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στόν ἐνδοξο ποιητὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητὲ μαίτρο, ἀκούσα νά γίνεται τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά σας, μὰ δέν σᾶς εἶχα δεῖ ποτὲ μου...

Κι' ὁ ποιητὴς χαμογελῶντας, τοῦ ἀπάντησε:

— Ναι, κ' ἐγὼ σᾶς βλέπω σήμερα γιά πρώτη φορά, μὰ ἀντιστρόφως πρὸς ἐμένα, δέν ἀκούσα ποτὲ μου νά μιλοῦν γιά σᾶς! ...

Κουρτελιν καὶ Βόλφ

Τὸν περσιμένο χειμῶνα, ἕνα βράδι μὲ διαβολέμενο καιρὸ, ὁ διάσημος Γάλλος εὐθυμογράφος Κουρτελιν, ἦταν προσκαλεσμένος σὲ δειπνο στό σπίτι τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως Πιέρ Βόλφ.

Μετὰ τὸ δεῖπνο, ὅταν οἱ προσκαλεσμένοι ἔφευγαν, ὁ Βόλφ ἀντελήφθη ὅτι ὁ Κουρτελιν δέν εἶχε ἐπαγωγόρι.

— Πῶς; δέν ἔχεις πανοφῶρι μ' αὐτὸ τὸ κροῦ; τὸν εῤώτησε.

— Μοῦ τὸ ἐκλεψαν!... εἶπε ὁ Κουρτελιν.

— Θέλεις νά σοῦ δανεισοῦ μιὰ πελερίνα;

— Ὅχι, δέν δανειζομαι ποτὲ μου τίποτε.

— Τότε νά σοῦ τὴν χαρίζω, εἶπε γελῶντας ὁ Βόλφ.

— Δέν δέχομαι ἐλεημοσύνης...

— Τότε στήν σουλάω...

— Πόσο; ρωτᾶει ζωηρὰ ὁ Κουρτελιν.

— Δεκα φράγκα!

— Καλά!

Καί βγαίνοντας δεκα φράγκα ἀπὸ τὴν τσέπη του ὁ Κουρτελιν τὰ ἔδωσε στόν Πιέρ Βόλφ. Συγχρόνως πῆρε τὴν πελερίνα καὶ ἔφυγε ψιθυρίζοντας στό φῆλο του πὸν τὸν συνόδους:

— Μοῦ φαίνεται πὼς δέν ἔκανα ἄσχημο φῶνι...

Ὁ Κίπλιγκ καὶ ὁ Ἀμερικάνος

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ διάσημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρυντῶο Κίπλιγκ ἄρχισε τὸ στάδιό του στήν Ἀμερικὴ ὡς ἀπλὸς ρεπόρτερ μιὰς μικρῆς εφημερίδας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ τὸν ἐκτιμοῦν ἐξαιρετικὰ καὶ συχνὰ μάλιστα τοῦ στέλλουν γράμματα.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος ἔλαβε ἀπὸ τὸ Σιγκαγο μιὰ ἐπιστολὴ ἐνὸς πλουσιοῦ ἀναγνώστου του, συνταγμαμένη ὡς ἐξῆς:

Ἄγαπητὲ διδάσκαλε, Ἐγὼ μάθει ὅτι πλημῶνεσθε ἕνα δολλᾶριο γιά κάθε λέξη πού γράφετε. Λοιπόν, θά ἐπιθυμοῦσα πολὺ νά εἶχα ἐν' αὐτόγραφό σας, γιά νά τὸ προσθέσω στὴ συλλογὴ τῶν αὐτογράφων τῶν ἄλλων μεγάλων συγγραφέων πού ἔχω. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πέντε δολλᾶρια γιά νά μοῦ γράψετε λίγες λέξεις.

Ὁ Κίπλιγκ μόλις ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Ἀμερικανοῦ, τοῦ ἀπάντησε ὡς ἐξῆς:

«Σᾶς ἀπευθύνω τοὺς χαιρετισμούς μου.»

Δέν ὑπεγράψε δὲ γιαιτὶ σύμφωνα μὲ τὸ λογαρισμὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ—ἕνα δολλᾶριο τὴ λέξι—δέν πείσσωσαν χροῖματα. Κι' ἔτσι τὸ αὐτόγραφο δέν εἶχε καμμία ἀξία! ...

Οἱ φτωχοὶ συγγραφεῖς.

Ποιά ἦταν ἡ τιμὴ στήν ποὺλα ἡγοῖα ποὺλήθησαν τὰ μεγαλεῖτερα φι' λολογικά ἔργα ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τὸν; Ὁ Ὀμηρος, ὅπως λέβῃ ἡ παράδοσις, ἀντὶ τῆς φιλοξενίας τὴν ὁποῖαν τοῦ παρεῖχον, ἀπήγγελε ἀπὸ ἰπᾶσματα τῆς «Ταῖδος» καὶ τῆς «Ὀδυσσεΐας» του.

Ὁ Μίλτων ἐπώλησε τὸν «Ἀπολωθέντα Παράδεισο» ἀντὶ 5 λιρών στερλινῶν.

Ὁ Γκολσμῖθ πάλι ἐπώλησε ἕνα ἔργο του ἀντὶ 50 λιρών.

Ὁ Βενανζέρους παρεχώρησε σ' ἕνα ἐξδότη τὰ ἐπι τῶν ἔργων του δωκατώματα ἀντὶ μιὰς ἰσοβίου ἐπιχορηγήσεως 800 φράγγων ἐτησίως.

Ὁ Μαλλζᾶν, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔσοδα δέν ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὰ ἔργα πού ἔγραψε, ὄνειρονοῦνταν ν' ἀνοίξῃ ἕνα... μπαζάλικο πὲ νεγροτικό δρόμο, στό ὅτιο νά κρεμάσῃ τὴν ἐπιγραφή: «Ὅσοσ πῆε Μπαζάλικ, πατιποῦλις.» Ὑπελόγιζε ὅτι χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή θά γερμυε πλάτατὸ τὸ μαγαζι του, τοὺς ὁποῖους θά τοὺς ἐπιπρωτοῦσε ὁ ἴδιος. Μὰ ἐλλείπει χρημάτων, δέν κατοῦρωθηκε νά πραγματοποιήσῃ ποτὲ τὸ ὄνειρό του αὐτὸ καὶ ἔμεινε μέχρι θανάτου—εὐτυχῶς γιά τὴν ἀνθρωπότητα—συγγραφεὺς καὶ φτωχὸς! ...

